

To bi bil na kratko životopis in izvestje o književnem delovanju pesnika Martića in o vsebini poedinih delov »Osvetnikov«. Želimo, da nam kdo obširneje opiše življenje in temeljiteje oceni delovanje pesnika Martića. Škoda, da izginja zmisel za narodno junaško pesništvo, kakor tudi za epsko poezijo sploh, katera je osnovana na tem vzoru, in se Martić, kar po pravici trdimo, ne uvaža toliko, kolikor zasluža. Mi smo govorili samo o I., II. in IV. delu »Osvetnikov« in smo rekli, da so ti trije deli najznamenitejši umotvor Martićeve muze. Iz teh epov si je spletel Martić lovor-venec, kateri nikdar ne uvene; ž njimi si je sam postavil spomenik stalne vrednosti in zaslužil slavo prvega hrvaškega epskega pesnika v narodnem duhu.

(Iz hrvaškega rokopisa prevedel in predelal A. Trstenjak.)

Vesna.

Že zelena je ledina,
že zeleno vse je polje,
in na njivi brazde reže,
seje kmetič zlate volje.

Na poljane, na dobrane
vesna cvetk je natrosila
in drevesa je svečano
z venci belimi ovila.

Vesna sveta, sij v srcé mi
kamor sejem zrna zlata,
da vzkale, se oplodé mi,
da bo žetev mi bogata!

C. Golar.

Glej, zvončki so že vzkliili . . .

Glej zvončki so že vzkliili
na beli dan,
vzkliili so in zazvonili
črez širno raván:

Za nami črez polja zelena
ljubezen gré,
in topli nje dihi v življenje
rože budé . . .«

»Za nami, za nami življenje
silno šumi,
za nami so svetli dnevi
in jasne noči.

In dalje zvonijo . . . zvonijo,
črez tiho plan . . .
Jaz čakam te; pridi, ah pridi,
moj lepi san!

A. Gradnik.